

Csaba Lilla

LENYOMAT

Mennyire fáj
– ahogy vetkőznek illúziók –
utat találva test és lélek között.
Valahol a szív környékén vagy a gyomor táján.
Ilyenkor a szemek,
mint háztetőkön az árnyék, mélyen megülnek,
a tekintet lefelé visz, mint a domboldal,
ahol meglódul a kerék és megáll,
partról végtelent szemez,
nézve, nézve a semmit, mintha volna ott valami,
de csak levegő után kapkod

a retina színtelen visszfénye.

A kéz valahogy akaratlan mozdul,
elvértve az érintést,
és az idegek hordalékos útvonalán
tévetegeen foltozódik a létezés.
Csend telepedik az ujjbegyek végére,
szótlatlanul tapintva a valóság ízét,
örizetlen majszolva morzsolt körvonalait –
kockáit rakosgatva sorra,
leheletnyi sóhaj földre teríti a józan ész templomát,
bélelve szagtalan odvait,
a tegnapihoz illesztett folyosó jövő-labirintusát,
a múlhatatlan elmúltat,
mely sejtekbe füló képként
mozdíthatatlan, kíméletlen beszél.

PIRKADAT

határszéleden s átellenben
hatás-ellenhatás
csorog arcodon
felszökik ereidbe
szemedbe színül
tenyérynél légből markolod
szorítva kamráid zugait
majd elalszik szelíden
ahogy alkonyatba nyugszik

végül éles tükre a tájnak
s megtisztulsz
mint napfelkelte
a horizont súlytalan bársonyán.

SZÖSZMÖTŐLŐ

Újra összeillesztem az éber valóságot,
s a reggeli napfényben elkísér,
mint fák ágairól ásító árnyak,

ahogy hittel átkelve a túlpartra,
egy pillanatra körülnézek,
elillan szemem elől,
s megint csak szöszmötöl.

Amit körém fontál, tart,
mint sodort kötél,
de felfutnak a szálak,
ahogy rezdülésben szöszmötölsz,
s megakad rajta egy hurok,
– megfeszül, megfeszít,
most nincs erőm –,
vége kiszökik kezemből.

Mint reggeli napfény kíséretét,
a fák ágairól ásító árnyat –
rendjeimben újra keresni kezdelek,
összeilleszteni valóságod.

Hittel átkelve túlpartodra,
a pillanattal elillansz, s létemen
megint csak szöszmötölsz.

Elkísér, amit körém fontál,
és tart, mint sodort kötél,
ahogy felfutnak rajta most a szálak,
megakad egy hurok,
megfeszülsz – megfeszítesz,
ilyenkor nincs erőm,
halványkéked kiszökik szememből –

s körvonalamba egyre csak tűzdel:
járatlan idő.